Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **DYREKTYWA 2003/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

z dnia 13 października 2003 r.

ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r.	L 338	18	13.11.2004
►**M2**	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r.	L 8	3	13.1.2009
►**M3**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r.	L 87	109	31.3.2009

▼B

DYREKTYWA 2003/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 13 października 2003 r.

ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]);

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ([3]),

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ([4]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zielona Księga w sprawie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej wszczęła debatę w Europie o odpowiedniości oraz możliwym funkcjonowaniu handlu przydziałami gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej. Europejski Program Zmian Klimatu uwzględnił polityki wspólnotowe oraz środki przez proces, w którym uczestniczyło wiele zainteresowanych podmiotów, łącznie z systemem handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (system wspólnotowy) oparty o Zieloną Księgę. W swoich konkluzjach z dnia 8 marca 2001 r., Rada uznała znaczenie danych szczegółowych Europejskiego Programu Zmian Klimatu oraz pracy opartej na Zielonej Księdze, oraz podkreśliła pilną potrzebę podjęcia konkretnych działań na poziomie wspólnotowym.

(2) Szósty wspólnotowy program działań środowiskowych ustanowiony decyzją nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([5]) uznaje zmianę klimatu za priorytet w odniesieniu do działań oraz zapewnia ustanowienie w całej Wspólnocie systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych do 2005 r. Program ten uznaje, iż Wspólnota zaangażowana jest w osiąganie 8 % zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych od 2008 r. do 2012 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r., oraz że, w dłuższym okresie czasu, globalne emisje gazów cieplarnianych będą musiały zostać zmniejszona w przybliżeniu o 70 % w porównaniu z poziomami z 1990 r.

(3) Ostatecznym celem Konwencji Ramowej Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, która została zatwierdzona decyzją Rady 94/69/WE z dnia 15 grudnia 1993 r. dotyczącą zawarcia Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu ([6]), jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiega groźnemu antropogenicznemu zmieszaniu się z systemem klimatycznym.

([1]) Dz.U. C 75 E z 26.3.2002, str. 33.
([2]) Dz.U. C 221 z 17.9.2002, str. 27.
([3]) Dz.U. C 192 z 12.8.2002, str. 59.
([4]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 10 października 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 18 marca 2003 r. (Dz.U. C 125 E z 27.5.2003, str. 72), decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 lipca 2003 r.
([5]) Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.
([6]) Dz.U. L 33 z 7.2.1994, str. 11.

▼B

(4) W momencie jego wejścia w życie, Protokół z Kioto, który został zatwierdzony decyzją Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotyczącą zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską, Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnego spełnienia zawartych w nim zobowiązań ([1]), będzie on angażował Wspólnotę oraz jej Państwa Członkowskie w proces zmniejszania ich zagregowanych antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku A do Protokołu o 8 % w porównaniu z poziomami z 1990 r. w okresie od 2008 r. do 2012 r.

(5) Wspólnota oraz jej Państwa Członkowskie uzgodniły, iż będą wspólnie spełniać swoje zobowiązania w celu zmniejszenia antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych na podstawie Protokołu z Kioto, zgodnie z decyzją 2002/358/WE. Niniejsza dyrektywa ma na celu przyczynienie się do spełniania zobowiązań Wspólnoty Europejskiej oraz jej Państw Członkowskich bardziej skutecznie, przez skuteczny europejski obrót przydziałami emisji gazów cieplarnianych, z najmniejszym możliwym zmniejszeniem rozwoju gospodarczego oraz zatrudnienia.

(6) Decyzja Rady 93/389/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. w sprawie mechanizmu monitorowania emisji CO_2 i innych gazów cieplarnianych we Wspólnocie ([2]), ustanowiła mechanizm monitorowania emisji gazów cieplarnianych oraz oceniania postępu w kierunku spełnienia zobowiązań w odniesieniu do tych emisji. Mechanizm ten będzie towarzyszył Państwom Członkowskim w ustalaniu całkowitej ilość przydziałów do rozdzielenia.

(7) Przepisy wspólnotowe odnoszące się do rozdzielania przydziałów przez Państwa Członkowskie są niezbędne w celu przyczynienia się do zachowania spójności rynku wewnętrznego oraz w celu uniknięcia zakłócania konkurencji.

(8) Państwa Członkowskie rozdzielając przydziały powinny odnieść się do możliwości działań przetwórstwa przemysłowego w celu zmniejszenia emisji.

(9) Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, iż wydają jedynie przydziały ważne przez okres pięciu lat rozpoczynający się w 2008 r. osoba w odniesieniu do anulowanych przydziałów, odpowiednio dla zmniejszenia emisji dokonanego przez te osoby na terytorium ich kraju, w trakcie trzyletniego okresu rozpoczynającego się w 2005 r.

(10) Rozpoczynając we wspomnianym pięcioletnim okresie, przeniesienia przydziałów innemu Państwu Członkowskiemu obejmowały będą odpowiadające im dostosowania przyznanych ilości jednostek na podstawie Protokołu z Kioto.

(11) Państwa Członkowskie powinny zapewniać, że operatorzy zajmujące się niektórymi, określonymi działaniami posiadają pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych oraz, że monitorują i składają sprawozdania ze swoich emisji gazów cieplarnianych określonych w odniesieniu do tych działań.

(12) Państwa Członkowskie powinny ustanawiać reguły w sprawie kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy i zapewniać, że są one wykonywane. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(13) W celu zapewnienia przejrzystości, społeczeństwo powinno mieć dostęp do informacji odnoszących się do rozdzielania przydziałów oraz wyników monitorowania emisji, z zastrzeżeniem jedynie ograniczeń przewidzianych w dyrektywie 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r.

([1]) Dz.U. L 130 z 15.5.2002, str. 1.
([2]) Dz.U. L 167 z 9.7.1993, str. 31. Decyzja zmieniona decyzją 1999/296/WE (Dz.U. L 117 z 5.5.1999, str. 35).

▼B

w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającą dyrektywę Rady 90/313/EWG ([1]).

(14) Państwa Członkowskie powinny przedłożyć sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy sporządzone na podstawie dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania dotyczące wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska ([2]).

(15) Włączenie dodatkowych urządzeń do systemu powinno być dokonane zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie, a zasięg systemu wspólnotowego z tego względu może zostać rozszerzony na emisje gazów cieplarnianych, innych niż ditlenek węgla, między innymi pochodzących z działań związanych z chemikaliami oraz aluminium.

(16) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać jakiemukolwiek Państwu Członkowskiemu utrzymywania lub ustanawiania krajowych systemów handlu, regulujących emisje gazów cieplarnianych pochodzących z działań innych niż wymienione w załączniku I lub objęte systemem wspólnotowym, lub z urządzeń, tymczasowo wyłączonych z systemu wspólnotowego.

(17) Państwa Członkowskie mogą uczestniczyć w międzynarodowym handlu emisjami jako Strony Protokołu z Kioto z jakąkolwiek inną Strona objętą załącznikiem B do tego Protokołu.

(18) Powiązanie systemu wspólnotowego z systemami handlu emisjami gazów cieplarnianych w państwach trzecich spowoduje wzrost efektywności pod względem kosztów osiągania wspólnotowego celu zmniejszania emisji, jak ustanowiono w decyzji 2002/358/WE w sprawie wspólnego wykonania zobowiązań.

(19) Mechanizmy projektowe, w tym wspólne wykonanie (JI) oraz mechanizm właściwego rozwoju (CDM) są ważne dla osiągania celów zarówno zmniejszenia globalnej emisji gazów oraz efektywnego pod względem kosztów działania systemu wspólnotowego. Zgodnie z odpowiednimi przepisami Protokołu z Kioto oraz Protokołów z Marrakeszu, wykorzystanie mechanizmu powinno mieć charakter uzupełniający w odniesieniu do działania krajowego a działanie krajowe z tego względu stanowi znaczący element włożonego wysiłku.

(20) Niniejsza dyrektywa będzie wspierała wykorzystanie bardziej energooszczędnych technologii, łącznie z produkcją energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu, wytwarzającą mniej emisji na jednostkę wydajności, podczas gdy przyszła dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu w oparciu o użyteczne zapotrzebowanie na ciepło na wewnętrznym rynku energetycznym w szczególności będzie propagować technologię produkcji energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu.

(21) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ([3]) ustanawia ogólne ramy dla zapobiegania zanieczyszczeniom oraz kontroli, w oparciu o które mogą być wydawane pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych. Dyrektywa 96/61/WE powinna zostać zmieniona w celu zapewnienia, że dopuszczalne wielkości emisji nie są ustalone w odniesieniu do bezpośrednich emisji gazów cieplarnianych z instalacji podlegających niniejszej dyrektywie oraz, że Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu wymogów odnoszących się do wydajności energetycznej w odniesieniu do jednostek spalania energetycznego

([1]) Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.
([2]) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48.
([3]) Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26.

▼B

lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla w miejscu działania, bez uszczerbku dla jakichkolwiek wymogów, na mocy dyrektywy 96/61/WE.

(22) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z Konwencją Ramową Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz Protokołem z Kioto. Powinna zostać poddana przeglądowi w świetle osiągnięć w tym kontekście, oraz w celu uwzględnienia doświadczenia w jej wykonywaniu oraz postępu osiągniętego w dziedzinie monitorowania emisji gazów cieplarnianych.

(23) Handel przydziałami emisji powinien tworzyć część wszechstronnego oraz spójnego pakietu polityk oraz środków wprowadzonych w życie w Państwach Członkowskich oraz na poziomie wspólnotowym. Bez uszczerbku dla stosowania art. 87 i 88 Traktatu, w przypadku gdy działania objęte są systemem wspólnotowym, Państwa Członkowskie mogą uwzględniać implikacje polityk regulacyjnych, fiskalnych lub innych, które zmierzają do tych samych celów. Przegląd dyrektywy powinien uwzględnić zakres w jakim te cele zostały osiągnięte.

(24) Opodatkowanie może być krajowym instrumentem polityki w celu ograniczenia emisji z instalacji tymczasowo wykluczonych.

(25) Polityki oraz środki powinny być realizowane na poziomie Państw Członkowskich oraz na poziomie wspólnotowym we wszystkich sektorach gospodarki Unii Europejskiej, a nie jedynie w ramach branży oraz sektora energetycznego, w celu spowodowania dalszego zmniejszania emisji. Komisja powinna, w szczególności, uwzględnić polityki oraz środki na poziomie wspólnotowym w porządku, w jakim sektor transportu wnosi znaczący wkład w spełnianie zobowiązań dotyczących zmian klimatu, wynikających z Protokołu z Kioto.

(26) Bez względu na niejednorodny potencjał mechanizmów rynkowych, strategia zmniejszania zmian klimatu Unii Europejskiej powinna zostać zbudowana w oparciu o równowagę między systemem wspólnotowym a innymi rodzajami wspólnotowego, krajowego lub międzynarodowego działania.

(27) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega uznanych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(28) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1])

(29) Ze względu na to, że kryteria 1, 5 oraz 7 określone w załączniku III nie mogą zostać zmienione przez komitologię, zmiany w odniesieniu do okresów po 2012 r. powinny być dokonywane jedynie w drodze współdecydowania.

(30) Ponieważ cel proponowanego działania, Ustanowienie systemu wspólnotowego, nie może zostać w stopniu wystarczającym osiągnięty przez Państwa Członkowskie, i w związku z tym może, z uwagi na rozmiar i skutki proponowanego działania, zostać lepiej osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak ustalono w art. 5 Traktatu. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne w celu osiągnięcia wyznaczonego celu zgodnie z zasadą proporcjonalności, jak określono w powyższym artykule,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼M2

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

▼B

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (zwany dalej „systemem wspólnotowym") w celu wspierania zmniejszania emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do emisji z działań wymienionych w załączniku I oraz gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla jakichkolwiek wymagań na mocy dyrektywy 96/61/WE.

▼M2

3. Stosowanie niniejszej dyrektywy do portu lotniczego w Gibraltarze pozostaje bez uszczerbku dla odpowiednich stanowisk prawnych Królestwa Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do sporu dotyczącego zakresu zwierzchnictwa nad terytorium, na którym znajduje się port lotniczy.

▼B

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) „pozwolenie" oznacza pozwolenie na emitowanie jednej tony równoważnika ditlenku węgla przez określony okres czasu, które jest ważne jedynie do celów spełniania wymogów niniejszej dyrektywy i może być przenoszone zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy;

▼M2

b) „emisje" oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza ze źródła znajdującego się w jakiejkolwiek instalacji lub uwolnienie ze statku powietrznego wykonującego działanie lotnicze wymienione w załączniku I gazów określonych dla tego działania;

▼B

c) „gazy cieplarniane" oznaczają gazy wymienione w załączniku II;

d) „pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych" oznacza pozwolenie wydane zgodnie z art. 5 i 6;

e) „urządzenie" oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, gdzie przeprowadzana jest jedna lub więcej czynności, wymienionych w załączniku 1 oraz wszelkie inne czynności bezpośrednio związane, które mają technicznie powiązania z czynnościami prowadzonymi na danym miejscu i które mogą mieć wpływ na emisje;

f) „operator" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, w przypadku gdy tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem urządzenia;

▼B

g) „osoba” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną;

h) „nowy operator” oznacza jakiekolwiek urządzenie przeprowadzające jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I, które uzyskało pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych ze względu na zmianę charakteru lub funkcjonowania lub rozszerzenie instalacji, w następstwie powiadomienia Komisji o krajowym planie rozdzielania;

i) „społeczeństwo” oznacza jedną lub więcej osób oraz, zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub praktyką, stowarzyszenia, organizacje lub grupy osób;

j) „tona równoważnika ditlenku węgla” oznacza jedną tonę metryczną ditlenku węgla (CO_2) lub ilość jakiegokolwiek gazu cieplarnianego wymienioną w załączniku II z równoważnym potencjałem powodowania globalnego efektu cieplarnianego;

▼M1

k) „Strona z załącznika I” oznacza stronę wymienioną w załączniku I do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która ratyfikowała Protokół z Kioto, jak zostało określone w art. 1 ust. 7 Protokołu z Kioto;

l) „projekt” oznacza projekt zatwierdzony przez jedną lub kilka stron z załącznika I, zgodnie z art. 6 lub art. 12 Protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;

m) „jednostka redukcji emisji” lub „ERU” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 6 Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;

n) „poświadczona redukcja emisji” lub „CER” oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12 Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;

▼M2

o) „operator statków powietrznych” oznacza osobę, która eksploatuje statek powietrzny w czasie wykonywania działania lotniczego wymienionego w załączniku I, lub właściciela statku powietrznego, w przypadku gdy wspomniana osoba nie jest znana lub nie została wskazana przez właściciela statku powietrznego;

p) „operator wykonujący zarobkowe przewozy lotnicze” oznacza operatora, który za wynagrodzeniem świadczy regularne i nieregularne usługi transportu lotniczego dla ludności w zakresie przewozu pasażerów, ładunków lub poczty;

q) „administrujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie odpowiedzialne za administrowanie systemem wspólnotowym w odniesieniu do operatora statków powietrznych zgodnie z art. 18a;

r) „przypisane emisje lotnicze” oznaczają emisje pochodzące ze wszystkich lotów wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, a mianowicie lotów rozpoczynających się na lotnisku znajdującym się na terytorium jednego z państw członkowskich i lotów z państwa trzeciego kończących się na takim lotnisku;

s) „historyczne emisje lotnicze” oznaczają średnią rocznych emisji w latach kalendarzowych: 2004, 2005 i 2006, pochodzących ze statków powietrznych wykonujących działania lotnicze wymienione w załączniku I.

▼M2

ROZDZIAŁ II

LOTNICTWO

Artykuł 3a

Zakres zastosowania

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rozdzielania i wydawania przydziałów w odniesieniu do działań lotniczych wymienionych w załączniku I.

Artykuł 3b

Działania lotnicze

Do dnia 2 sierpnia 2009 r. Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, wytyczne w sprawie szczegółowej interpretacji działań lotniczych wymienionych w załączniku I.

Artykuł 3c

Łączna liczba przydziałów emisji dla lotnictwa

1. Łączna liczba przydziałów emisji, które zostaną przyznane operatorom statków powietrznych na okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., odpowiada 97 % historycznych emisji lotniczych.

2. Łączna liczba przydziałów, które zostaną przyznane operatorom statków powietrznych na okres, o którym mowa w art. 11 ust. 2, rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r. i – w przypadku gdy po przeglądzie, o którym mowa w art. 30 ust. 4, nie zostaną wprowadzone żadne zmiany – na każdy następny okres, odpowiada 95 % historycznych emisji lotniczych pomnożonym przez liczbę lat w danym okresie.

Odsetek ten może zostać zmieniony w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy.

3. Zgodnie z art. 30 ust. 4 Komisja dokonuje przeglądu łącznej liczby przydziałów, które mają zostać przyznane operatorom statków powietrznych.

4. Do dnia 2 sierpnia 2009 r. Komisja podejmie decyzję w sprawie historycznych emisji lotniczych na podstawie najlepszych dostępnych danych, obejmujących dane szacunkowe oparte na informacjach o rzeczywistym ruchu lotniczym. Decyzja ta jest rozpatrywana przez komitet, o którym mowa w art. 23 ust. 1.

Artykuł 3d

Metoda rozdzielania przydziałów dla lotnictwa w drodze sprzedaży aukcyjnej

1. W okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 1, 15 % przydziałów rozdziela się w drodze sprzedaży aukcyjnej.

2. Od dnia 1 stycznia 2013 r. odsetek przydziałów rozdzielany w drodze sprzedaży aukcyjnej wynosi 15 %. Ten odsetek może zostać zwiększony w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy.

3. Przyjmuje się rozporządzenie zawierające szczegółowe przepisy regulujące rozdzielanie przez państwa członkowskie w drodze sprzedaży aukcyjnej przydziałów, które nie muszą zostać wydane nieodpłatnie zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub art. 3f ust. 8. Liczba przydziałów, które mają zostać rozdzielone w drodze sprzedaży aukcyjnej w każdym okresie przez każde państwo członkowskie, jest proporcjonalna do udziału tego państwa w łącznej ilości przypisanych emisji lotniczych dla wszystkich państw członkowskich na dany rok

▼M2

odniesienia, wykazanych w sprawozdaniu składanym zgodnie z art. 14 ust. 3 i zweryfikowanym zgodnie z art. 15. Dla okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, rokiem odniesienia jest rok 2010, a dla każdego następnego okresu, o którym mowa w art. 3c, rokiem odniesienia jest rok kalendarzowy kończący się 24 miesiące przed początkiem okresu, do którego odnosi się rozdzielanie w drodze sprzedaży aukcyjnej.

Rozporządzenie to, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

4. Do państw członkowskich należy określenie, w jaki sposób wykorzystane zostaną dochody uzyskane z rozdzielania przydziałów w drodze sprzedaży aukcyjnej. Dochody te powinny być wykorzystane do przeciwdziałania zmianom klimatu w UE i w państwach trzecich, między innymi na środki mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, do dokonania dostosowań z myślą o skutkach zmian klimatu w UE i w państwach trzecich, zwłaszcza w krajach rozwijających się, do finansowania badań i rozwoju w zakresie łagodzenia i dostosowań, w szczególności w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego, do ograniczenia emisji poprzez transport niskoemisyjny, i na pokrycie kosztów administrowania systemem wspólnotowym. Wpływy ze sprzedaży aukcyjnej powinny również być przekazywane na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, a także na finansowanie środków mających na celu zapobieganie wylesianiu.

Państwa członkowskie informują Komisję o działaniach podjętych na mocy niniejszego ustępu.

5. Dostarczenie Komisji informacji na podstawie niniejszej dyrektywy nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku informowania określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 3e

Rozdzielanie i wydawanie przydziałów operatorom statków powietrznych

1. Na każdy okres, o którym mowa w art. 3c, każdy operator statku powietrznego może ubiegać się o przyznanie przydziałów, które mają być rozdzielane nieodpłatnie. Z wnioskiem można wystąpić do właściwego organu w administrującym państwie członkowskim, przedstawiając zweryfikowane dane dotyczące tonokilometrów odnoszące się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I wykonywanych przez tego operatora statku powietrznego w monitorowanym roku. Do celów niniejszego artykułu monitorowany rok to rok kalendarzowy kończący się dwadzieścia cztery miesiące przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, zgodnie z załącznikami IV i V lub rok 2010 w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1. Wniosek składa się na co najmniej dwadzieścia jeden miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 31 marca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1.

2. Co najmniej osiemnaście miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 30 czerwca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, państwa członkowskie przedkładają Komisji wnioski otrzymane na mocy ust. 1.

3. Co najmniej piętnaście miesięcy przed początkiem każdego okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, lub do dnia 30 września 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, Komisja oblicza i podejmuje decyzję określającą:

a) łączną liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone na ten okres zgodnie z art. 3c;

▼M2

b) liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone w tym okresie w drodze sprzedaży aukcyjnej, zgodnie z art. 3d;

c) liczbę przydziałów stanowiących w tym okresie specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, zgodnie z art. 3f ust. 1;

d) liczbę przydziałów, które mają zostać przyznane w tym okresie nieodpłatnie, przez odjęcie liczby przydziałów, o której mowa w lit. b) i c), od łącznej liczby przydziałów ustalonej zgodnie z lit. a); oraz

e) wzorzec porównawczy, który ma być wykorzystywany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 2.

Wzorzec porównawczy, o którym mowa w lit. e), wyrażony liczbą przydziałów na tonokilometr, wylicza się poprzez podzielenie liczby przydziałów, o których mowa w lit. d), przez sumę tonokilometrów podanych we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z art. 2.

4. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 3 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje:

a) łączną liczbę przydziałów przyznanych na dany okres każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 2, obliczoną przez pomnożenie liczby tonokilometrów podanych we wniosku przez wartość wzorca porównawczego, o której mowa w ust. 3 lit. e); oraz

b) liczbę przydziałów przyznanych każdemu operatorowi statków powietrznych na każdy rok, którą określa się przez podzielenie łącznej liczby przyznanych temu operatorowi przydziałów na dany okres, obliczonych zgodnie z lit. a), przez liczbę lat w okresie, w którym ten operator statków powietrznych wykonuje działanie lotnicze wymienione w załączniku I.

5. Do dnia 28 lutego 2012 r. i do dnia 28 lutego każdego następnego roku właściwy organ administrującego państwa członkowskiego wydaje każdemu operatorowi statków powietrznych taką liczbę przydziałów, jaka została przyznana temu operatorowi statków powietrznych na dany rok zgodnie z niniejszym artykułem lub art. 3f.

Artykuł 3f

Specjalna rezerwa dla niektórych operatorów statków powietrznych

1. W każdym okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 2, 3 % łącznej liczby przydziałów, które mają zostać rozdzielone, przeznacza się do specjalnej rezerwy przeznaczonej dla operatorów statków powietrznych:

a) rozpoczynających wykonywanie działania lotniczego objętego załącznikiem I po roku monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2; lub

b) w przypadku których liczba tonokilometrów rośnie średnio o ponad 18 % rocznie między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu;

oraz których działanie zgodnie z lit. a) lub dodatkowe działanie zgodnie z lit. b) nie jest w całości ani w części kontynuacją działania lotniczego wykonywanego uprzednio przez innego operatora statków powietrznych.

2. Operator statków lotniczych, uprawniony zgodnie z ust. 1, może ubiegać się o nieodpłatne przyznanie przydziałów ze specjalnej rezerwy przez złożenie wniosku do właściwego organu swojego administrującego państwa członkowskiego. Wniosek składa się do dnia 30 czerwca

▼M2

w trzecim roku okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wniosek.

Operatorowi statków lotniczych przyznaje się zgodnie z ust. 1 lit. b) nie więcej niż 1 000 000 przydziałów.

3. Wniosek na mocy ust. 2:

a) zawiera zweryfikowaną liczbę tonokilometrów zgodnie z załącznikiem IV i V, odnoszącą się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I, wykonywanych przez operatora statków powietrznych w drugim roku kalendarzowym okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wniosek;

b) zawiera dowody na to, że kryteria kwalifikowalności przewidziane w ust. 1 zostały spełnione; oraz

c) w przypadku gdy operatorzy statków powietrznych są objęci ust. 1 lit. b) – zawiera informację o:

(i) wzroście odsetka tonokilometrów wykonanych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu;

(ii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; oraz

(iii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu, który to wzrost przewyższa odsetek określony w ust. 1 lit. b).

4. Nie później niż 6 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 państwa członkowskie przedkładają Komisji wnioski otrzymane na mocy tego ustępu.

5. Nie później niż 12 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 Komisja decyduje o wzorcu porównawczym, który ma zostać wykorzystany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 4.

Z zastrzeżeniem ust. 6, wzorzec porównawczy jest obliczany poprzez podzielenie liczby przydziałów w specjalnej rezerwie przez:

a) liczbę tonokilometrów dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. a) zawartą we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4; oraz

b) całkowity wzrost liczby tonokilometrów przewyższający odsetek określony w ust. 1 lit. b) dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. b), który wskazano we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4.

6. Wzorzec porównawczy, o którym mowa w ust. 5, nie może powodować, by roczny przydział na tonokilometr był większy niż roczny przydział na tonokilometr dla operatora statków lotniczych przyznany zgodnie z art. 3e ust. 4.

▼M2

7. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 5 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje:

a) liczbę przydziałów przyznanych ze specjalnej rezerwy każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 4. Liczba ta zostaje obliczona przez pomnożenie wzorca porównawczego, o którym mowa w ust. 5, przez:

(i) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. a) – liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4;

(ii) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. b) – całkowity wzrost liczby tonokilometrów przekraczający odsetek, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wskazany we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4; oraz

b) liczbę przydziałów dla każdego operatora statków powietrznych na każdy rok, którą określa się poprzez podzielenie liczby przydziałów tego operatora przyznanych zgodnie z lit. a) przez liczbę pełnych lat kalendarzowych pozostających do końca okresu, określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy liczba przydziałów.

8. Państwa członkowskie rozdzielają w drodze sprzedaży aukcyjnej wszystkie nieprzyznane przydziały ze specjalnej rezerwy.

9. Komisja może ustanowić szczegółowe zasady działania specjalnej rezerwy na mocy niniejszego artykułu, w tym dotyczące oceny zgodności z kryteriami kwalifikowalności przewidzianymi w ust. 1. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Artykuł 3g

Plany dotyczące monitorowania i składania sprawozdań

Administrujące państwo członkowskie zapewnia, by każdy operator statków powietrznych przedkładał właściwemu organowi w tym państwie członkowskim plan dotyczący monitorowania, określający środki służące monitorowaniu emisji i danych dotyczących tonokilometrów i składaniu sprawozdań na ten temat do celów wniosku przewidzianego w art. 3e, a także by takie plany były zatwierdzane przez właściwy organ zgodnie z wytycznymi przyjętymi na mocy art. 14.

ROZDZIAŁ III

INSTALACJE STACJONARNE

Artykuł 3h

Zakres zastosowania

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych i do rozdzielania i wydawania przydziałów w odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I innych niż działania lotnicze.

▼B

Artykuł 4

Pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych

Państwa Członkowskie zapewniają, że od dnia 1 stycznia 2005 r., żadna instalacja nie podejmuje jakichkolwiek działań wymienionych w załączniku I powodujących emisje określone w odniesieniu do tego działania chyba że ich operator posiada pozwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z art. 5 i 6, lub instalacja podlega tymczasowemu wyłączeniu z systemu wspólnotowego na podstawie art. 27.

Artykuł 5

Wnioski o pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych

Wniosek skierowany do właściwego organu, o wydanie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawiera opis:

a) instalacji oraz jej czynności łącznie z wykorzystywanymi technologiami;

b) surowców oraz materiałów pomocniczych, których wykorzystanie może prowadzić do emisji gazów wymienionych w załączniku I;

c) źródła emisji gazów wymienionych w załączniku I z instalacji; oraz

d) planowane środki mające na celu monitorowanie oraz sprawozdawczość w odniesieniu do emisji zgodnie z wytycznymi przyjętymi na podstawie art. 14.

Wnioski zawierają również podsumowanie danych szczegółowych o charakterze nietechnicznym wskazanych w akapicie pierwszym.

Artykuł 6

Warunki dotyczące pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych oraz treść pozwoleń

1. Właściwy organ wydaje pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych przyznające zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych ze wszystkich lub części instalacji jeśli jest przekonany, że operator jest zdolny do monitorowania oraz składania sprawozdań z emisji.

Pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych może obejmować jedną lub więcej instalacji położonych w tym samym miejscu, którymi kieruje ten sam operator.

2. Pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawierają co następuje:

a) nazwisko (nazwę) i adres operatora;

b) opis działań oraz emisji z instalacji;

c) wymogi monitorowania, określające metodologię monitorowania oraz częstotliwość;

d) wymogi sprawozdawczości; oraz

▼M2

e) zobowiązanie do poddania przydziałów, innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadające całkowitej ilości emisji z instalacji w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, w okresie czterech miesięcy po zakończeniu tego roku.

▼B

Artykuł 7

Zmiany w odniesieniu do instalacji

Podmioty gospodarcze powiadamiają właściwy organ o jakichkolwiek planowanych zmianach w charakterze lub działaniu, lub rozszerzeniu działalności instalacji, która może wymagać uaktualnienia pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych. Gdzie sytuacja tego wymaga, właściwy organ uaktualnia pozwolenie. W przypadku gdy istnieje zmiana tożsamości operatora instalacji, właściwy organ uaktualnia pozwolenie celem objęcia nazwy (nazwiska) i adresu nowego operatora.

Artykuł 8

Koordynacja z dyrektywą 96/61/WE

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że w przypadku gdy instalacje wykonują działania, które są objęte załącznikiem do dyrektywy 96/61/WE, warunki, oraz procedura wydawania pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych są skoordynowane z warunkami oraz procedurami w odniesieniu do pozwolenia, przewidzianymi w tej dyrektywie. Wymogi art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać połączone z procedurami przewidzianymi w dyrektywie 96/61/WE.

Artykuł 9

Krajowy plan rozdzielania

1. W odniesieniu do każdego okresu określonego w art. 11 ust. 1 i 2, każde Państwo Członkowskie opracowuje krajowy plan przydziałów wskazujący całkowitą ilość pozwoleń, które ma zamiar rozdzielić w odniesieniu do tego okresu oraz sposób w jaki proponuje je rozdzielić. Plan opiera się na kryteriach celowości oraz przejrzystości, w tym na kryteriach wymienionych w załączniku III, należycie uwzględniając opinie społeczeństwa. Komisja, bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r. opracuje wskazania dotyczące wprowadzenia w życie kryteriów wymienionych w załączniku III.

Na okres określony w art. 11 ust. 1, plan zostaje opublikowany oraz notyfikowany Komisji oraz innym Państwom Członkowskim najpóźniej do dnia 31 marca 2004 r. W odniesieniu do dalszych okresów, plan zostaje opublikowany oraz notyfikowany Komisji oraz innym Państwom Członkowskim przynajmniej na 18 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu.

2. Krajowe plany rozdzielania są rozpatrywane w ramach Komitetu określonego w art. 23 ust. 1.

3. W ciągu trzech miesięcy od notyfikacji krajowego planu rozmieszczenia przez Państwo Członkowskie na podstawie ust. 1, Komisja może odrzucić ten plan, jakikolwiek jego aspekt, na podstawie tego, iż jest on niezgodny z kryteriami wymienionymi w załączniku III lub z artykuł 10. Państwo Członkowskie podejmuje decyzję wyłącznie na podstawie art. 11 ust. 1 lub 2 jeśli proponowane zmiany są przyjęte przez Komisję. Podaje się powody odrzucenia decyzji przez Komisję.

Artykuł 10

Metoda rozdzielania

Państwa Członkowskie rozdzielają przynajmniej 95 % przydziałów wolnych od opłat na trzyletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r. Na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r., Państwa Członkowskie rozdzielają przynajmniej 90 % przydziałów wolnych od opłat.

▼B

Artykuł 11

Rozdzielanie oraz wydawanie przydziałów

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje decyzję w sprawie całkowitej ilości przydziałów na trzyletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2005 r., które rozdzieli w odniesieniu do tego okresu oraz w sprawie rozdzielenia tych przydziałów operatorom każdego urządzenia. Niniejsza decyzja podejmowana jest na trzy miesiące przed rozpoczęciem okresu oraz jest oparta na krajowym planie rozdzielania opracowanym na podstawie art. 9 oraz zgodnie z art. 10, uwzględnia należycie opinie społeczeństwa.

2. Każde Państwo Członkowskie na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r., oraz w odniesieniu do każdego następnego pięcioletniego okresu, podejmuje decyzje w sprawie całkowitej ilości przydziałów, którą rozdzieli w odniesieniu do tego okresu oraz rozpoczyna proces rozdzielania tych przydziałów operatorom każdego urządzenia. Decyzja ta podejmowana jest przynajmniej na 12 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu oraz opiera się na krajowym planie rozdzielania Państwa Członkowskiego krajowego planu, opracowanego na podstawie art. 9 oraz zgodnie z art. 10, należycie uwzględniając opinie społeczeństwa.

3. Decyzje podjęte na mocy ust. 1 lub 2 są zgodne z wymogami Traktatu, w szczególności jego art. 87 oraz 88. Podejmując decyzje w prawie rozdzielenia, Państwa Członkowskie uwzględniają potrzebę zapewnienia dostępu do przydziałów nowym operatorom.

4. Właściwy organ wydaje udział całkowitej ilość przydziałów każdego roku okresu określonego w ust. 1 lub 2, do dnia 28 lutego tego roku.

▼M2

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO LOTNICTWA I INSTALACJI STACJONARNYCH

▼M1

Artykuł 11a

Wykorzystanie CER i ERU wynikających z projektów w systemie wspólnotowym

1. Z zastrzeżeniem ust. 3, w każdym z okresów, o których mowa w art. 11 ust. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom na wykorzystanie CER i ERU z projektów w systemie wspólnotowym do wartości procentowej przydziału przyznanego dla każdej instalacji, który zostanie określony przez każde Państwo Członkowskie w krajowym planie rozdzielania na ten okres. Odbywa się to za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, które wydaje i natychmiast zrzeka się przydziału w zamian za jedną CER lub ERU będącą w posiadaniu danego operatora w rejestrze krajowym jego Państwa Członkowskiego.

▼M2

1a. W okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 1, operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać CER i ERU do 15 % liczby przydziałów, które należy zwrócić zgodnie z art. 12 ust. 2a.

W kolejnych okresach wysokość odsetka CER i ERU, który może być wykorzystany w odniesieniu do działalności lotniczej, zostaje poddana przeglądowi w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy, z uwzględnieniem zmian w międzynarodowym systemie rozwiązań dotyczących zmian klimatu.

Komisja publikuje informacje o tym odsetku co najmniej sześć miesięcy przed początkiem każdego okresu, o którym mowa w art. 3c.

▼M1

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, Państwa Członkowskie mogą zezwolić operatorom na wykorzystanie CER z projektów w systemie wspólnotowym w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1. Odbywa się to za pośrednictwem Państwa Członkowskiego, które wydaje i natychmiast zrzeka się przydziału w zamian za jedną CER. Państwa Członkowskie anulują CER wykorzystane przez operatorów w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1.

3. Wszystkie CER i ERU, które zostały wydane i mogą zostać wykorzystane zgodnie z UNFCCC i Protokołem z Kioto oraz z późniejszymi decyzjami przyjętymi w tym zakresie, mogą być wykorzystane w systemie wspólnotowym:

a) z tym wyjątkiem, że uznając fakt, iż zgodnie z UNFCCC i z Protokołem z Kioto oraz późniejszymi decyzjami podjętymi w tym zakresie Państwa Członkowskie powstrzymują się od wykorzystania CER i ERU pochodzących z instalacji jądrowych w celu wykonania zobowiązań, o których mowa w art. 3 ust. 1 Protokołu z Kioto i w decyzji 2002/358/WE, operatorzy mają powstrzymać się od wykorzystania CER i ERU pochodzących z takich instalacji w systemie wspólnotowym w okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1, i w okresie pierwszych pięciu lat, o którym mowa w art. 11 ust. 2;

   oraz

b) z wyjątkiem CER i ERU z działalności związanej z przeznaczeniem gruntów, zmianą przeznaczenia gruntów i leśnictwem.

Artykuł 11b

Projekty

1. Państwa Członkowskie stosują wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia, aby poziomy odniesienia ustanowione dla projektów określone przez późniejsze decyzje przyjęte zgodnie z UNFCCC lub Protokołem z Kioto, zastosowane w krajach, które podpisały z Unią Europejską Traktat o Przystąpieniu, były całkowicie zgodne z dorobkiem wspólnotowym, z uwzględnieniem czasowych odstępstw przewidzianych w tym Traktacie o Przystąpieniu.

2. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 3 i 4, Państwa Członkowskie, w których realizowane są projekty, zapewniają, aby żadne ERU lub CER nie zostały wydane dla redukcji lub ograniczeń emisji gazów cieplarnianych z ►M2 działania ◄ podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy.

3. Do 31 grudnia 2012 roku dla projektów JI i CDM, które bezpośrednio redukują lub ograniczają emisje z instalacji podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy, ERU i CER mogą być wydane jedynie w przypadku, gdy taka sama liczba przydziałów zostanie anulowana przez operatora danej instalacji.

4. Do 31 grudnia 2012 roku dla projektów JI i CDM, które pośrednio redukują lub ograniczają emisje z instalacji podlegających zakresowi stosowania niniejszej dyrektywy, ERU i CER mogą być przyznane jedynie w przypadku, gdy taka sama liczba przydziałów zostanie anulowana w krajowym rejestrze Państwa Członkowskiego pochodzenia ERU lub CER.

5. Państwo Członkowskie, które zezwala podmiotom prywatnym lub publicznym na udział w projektach, pozostaje odpowiedzialne za wykonanie zobowiązań wynikających dla niego z UNFCCC i Protokołu z Kioto i zapewnia, że udział ten jest zgodny z odpowiednimi wytycznymi, warunkami i procedurami przyjętymi na podstawie UNFCCC i Protokołu z Kioto.

6. W przypadku projektów związanych z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce o zdolnościach wytwórczych przekraczających 20 MW Państwa Członkowskie gwarantują przy zatwierdzaniu tego rodzaju projektów, że odpowiednie kryteria i wytyczne międzyna-

▼M1

rodowe, w tym zawarte w sprawozdaniu Światowej Komisji ds. Zapór Wodnych z listopada 2000 r. „Zapory wodne i rozwój. Nowe ramy podejmowania decyzji", będą stosowane podczas realizacji tego rodzaju projektów.

▼M3

7. Komisja przyjmuje przepisy w celu wykonania ust. 3 i 4, zwłaszcza dotyczące unikania podwójnego liczenia, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2. Komisja przyjmuje przepisy w celu wykonania ust. 5 niniejszego artykułu w przypadku, kiedy strona przyjmująca spełnia wszystkie kryteria kwalifikujące dotyczące projektów w zakresie wspólnego wykonania (JI). Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼B

Artykuł 12

Przenoszenie, przekazywanie oraz anulowanie przydziałów

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały mogą być przenoszone między:

a) osobami we Wspólnocie;

b) osobami we Wspólnocie oraz osobami w państwach trzecich, w przypadku gdy takie przydziały są uznane zgodnie z procedurą określoną w art. 25 bez ograniczeń innych niż zawarte w niniejszej dyrektywie lub przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały wydane przez właściwy organ innego Państwa Członkowskiego są uznawane do celów ►M2 wypełnienia zobowiązań operatorów statków powietrznych na podstawie ust. 2a lub ◄ spełniania zobowiązań operatorów na podstawie ust. 3.

▼M2

2a. Administrujące państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku każdy operator statków powietrznych zwracał liczbę przydziałów odpowiadającą całkowitej ilości emisji wytworzonych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, pochodzących z działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje ten operator statków powietrznych, zweryfikowanej zgodnie z art. 15. Państwa członkowskie zapewniają, aby przydziały zwrócone zgodnie z niniejszym ustępem zostały następnie anulowane.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku operatorzy każdego urządzenia zwracali liczbę przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadającą całkowitej ilości emisji z urządzeń w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, oraz aby były one następnie anulowane.

▼B

4. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że przydziały zostaną anulowane w każdym momencie na wniosek posiadających je osób.

Artykuł 13

Ważność przydziałów

1. Przydziały są ważne w odniesieniu do emisji w trakcie okresu określonego w art. 11ustęp 1 lub 2, w odniesieniu do którego są wydawane.

2. W cztery miesiące po rozpoczęciu pierwszego pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2, przydziały, które nie są już

▼B

ważne oraz nie zostały przekazane oraz zostały anulowane zgodnie z art. 11 ust. 1 lub 2 są anulowane przez właściwy organ.

Państwa Członkowskie mogą wydawać przydziały osobom na bieżący okres w celu zastąpienia jakichkolwiek przydziałów znajdujących się w ich posiadaniu, które są anulowane zgodnie z akapitem pierwszym.

3. W cztery miesiące po rozpoczęciu każdego kolejnego pięcioletniego okresu określonego w art. 11 ust. 2, przydziały, które nie są anulowane przez właściwy organ.

Państwa Członkowskie wydają przydziały osobom na aktualny okres w celu zastąpienia jakichkolwiek przydziałów znajdujących się w ich posiadaniu, które są anulowane zgodnie z akapitem pierwszym.

Artykuł 14

Wytyczne w odniesieniu do monitorowania oraz sprawozdawczości emisji

1. ►M3 Komisja przyjmuje wytyczne dotyczące monitorowania oraz sprawozdawczości odnośnie do emisji wynikających z działań wymienionych w załączniku I gazów cieplarnianych określonych w odniesieniu do tych czynności.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3. ◄ Wytyczne opierają się na zasadach dotyczących monitorowania oraz sprawozdawczości określonych w załączniku IV.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że emisje są monitorowane zgodnie z wytycznymi.

▼M2

3. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator lub operator statków powietrznych składał właściwemu organowi sprawozdanie dotyczące emisji z urządzeń w trakcie każdego roku kalendarzowego lub – od dnia 1 stycznia 2010 r. – emisji ze statku powietrznego, który ten operator eksploatuje po zakończeniu tego roku zgodnie z wytycznymi.

Artykuł 15

Weryfikacja

Państwa członkowskie zapewniają, by sprawozdania przedłożone przez operatorów i operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 były weryfikowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem oraz by był o nich powiadamiany właściwy organ.

Państwa członkowskie zapewniają, by operatorzy i operatorzy statków powietrznych, których sprawozdania nie zostały zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z kryteriami ustalonymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem do dnia 31 marca każdego roku w odniesieniu do emisji w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, nie mogli dokonywać dalszych przeniesień przydziałów, do momentu aż sprawozdanie od tego operatora zostanie zweryfikowane jako zadowalające.

Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące weryfikacji sprawozdań składanych przez operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 i wniosków na mocy art. 3e i 3f, w tym weryfikacji procedur stosowanych przez weryfikatorów, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.

▼B

Artykuł 16

Kary

1. Państwa Członkowskie ustanawiają reguły dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że takie kary są wykonywane. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach ►M2 ———— ◄, oraz bezzwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach wpływających na nie.

▼M2

2. Państwa członkowskie zapewniają opublikowanie nazw (nazwisk) operatorów i operatorów statków powietrznych naruszających wymogi przekazania wystarczającej ilości przydziałów na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator lub operator statków powietrznych, który nie przekazuje wystarczających przydziałów do dnia 30 kwietnia każdego roku w celu objęcia jego emisji w trakcie roku poprzedniego, był odpowiedzialny za opłacenie kary za przekroczenie emisji. Kary za przekroczenie emisji wynoszą 100 EUR za każdą wyemitowaną tonę równoważnika ditlenku węgla, w odniesieniu do której operator nie przekazał przydziału. Płatności kary za przekroczenie emisji nie uwalniają operatora od obowiązku przekazania ilości przydziałów równych temu przekroczeniu emisji przy przekazywaniu przydziałów w odniesieniu do następnego roku kalendarzowego.

▼B

4. W trakcie trzyletniego okresu rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2005 r., Państwa Członkowskie stosują niższe kary za przekroczenie emisji w wysokości 40 EUR za każdą tonę równoważnika ditlenku węgla wyemitowaną przez to urządzenie, za które operator nie przekazał przydziałów. Płatność kary za przekroczenie emisji nie uwalnia operatorów od obowiązku przekazania ilości przydziałów równych temu przekroczeniu emisji przekazując przydziały w odniesieniu do następnego roku kalendarzowego.

▼M2

5. W przypadku gdy operator statków powietrznych nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy i gdy zastosowanie innych środków egzekwowania nie doprowadziło do spełnienia tych wymogów, jego administrujące państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o to, by podjęła decyzję o nałożeniu zakazu prowadzenia operacji w odniesieniu do danego operatora statków powietrznych.

6. Wszelkie wnioski przedkładane przez administrujące państwo członkowskie zgodnie z ust. 5 zawierają:

a) dowody na to, że dany operator statków powietrznych nie wypełnił swoich zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy;

b) szczegóły podjętych przez dane państwo członkowskie działań mających na celu egzekwowanie prawa;

c) uzasadnienie nałożenia zakazu prowadzenia operacji na szczeblu Wspólnoty; oraz

d) zalecenie dotyczące zakresu zastosowania zakazu prowadzenia operacji na szczeblu Wspólnoty i wszelkich warunków, które powinny mieć zastosowanie.

7. W przypadku gdy do Komisji zostają skierowane wnioski takie jak te, o których mowa w ust. 5, informuje ona o tym pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem ich przedstawicieli w komitecie, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zgodnie z regulaminem komitetu.

▼M2

8. Przyjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5 poprzedzają – jeżeli jest to właściwe i możliwe do wykonania – konsultacje z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym operatorem statków powietrznych. Jeżeli jest to możliwe, Komisja i państwa członkowskie przeprowadzają konsultacje wspólnie.

9. W przypadku gdy Komisja rozważa podjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5, ujawnia ona danemu operatorowi statków powietrznych najważniejsze fakty i argumenty stanowiące podstawę takiej decyzji. Danemu operatorowi statków powietrznych przyznaje się możliwość przedstawienia Komisji pisemnych uwag w terminie 10 dni od daty ujawnienia faktów i argumentów.

10. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, przyjąć decyzję o nałożeniu na danego operatora statków powietrznych zakazu prowadzenia operacji.

11. Każde państwo członkowskie wykonuje na swoim terytorium decyzje przyjęte na podstawie ust. 10. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich środkach podjętych w celu wdrożenia takich decyzji.

12. W odpowiednich przypadkach ustanawia się szczegółowe zasady odnoszące się do procedur, o których mowa w niniejszym artykule. Środki takie, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼M1

Artykuł 17

Dostęp do informacji

Decyzje odnoszące się do rozdzielania przydziałów, informacje dotyczące projektów, w których dane Państwo Członkowskie uczestniczy lub do których upoważnia podmioty publiczne lub prywatne, oraz sprawozdania dotyczące emisji wymagane na podstawie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych i znajdujące się w posiadaniu właściwego organu są publiczne zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

▼B

Artykuł 18

Właściwy organ

Państwa Członkowskie podejmują właściwe uzgodnienia administracyjne, w tym wyznaczają właściwy organ lub organy, dla wykonania reguł niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy wyznaczony jest więcej niż jeden organ, pracę tego organu podjęte na mocy niniejszej dyrektywy musza być koordynowane.

▼M1

Państwa Członkowskie zapewniają w szczególności koordynację pomiędzy ich interlokutorem wyznaczonym do zatwierdzenia projektów zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) Protokołu z Kioto i organem krajowym wyznaczonym do wykonania art. 12 Protokołu z Kioto; interlokutora i organ krajowy wyznacza się odpowiednio zgodnie z późniejszymi decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub z Protokołu z Kioto.

▼M2

Artykuł 18a

Administrujące państwo członkowskie

1. Administrującym państwem członkowskim dla operatora statków powietrznych jest:

a) w przypadku operatora statków powietrznych posiadającego ważną licencję na prowadzenie działalności, przyznaną przez państwo

▼M2

członkowskie zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2407/92 z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie przyznawania licencji przewoźnikom lotniczym [1] – państwo członkowskie, które przyznało licencję na prowadzenie działalności temu operatorowi statków powietrznych; oraz

b) we wszystkich innych przypadkach – państwo członkowskie z największą szacunkową ilością przypisanych emisji pochodzących z lotów wykonywanych przez tego operatora statków powietrznych w roku bazowym.

2. Jeżeli w dwóch pierwszych latach któregokolwiek okresu, o którym mowa w art. 3c, żadna z przypisanych emisji lotniczych pochodzących z lotów wykonanych przez operatora statków powietrznych podlegającego przepisom ust. 1b niniejszego artykułu nie zostaje przypisana jego administrującemu państwu członkowskiemu, operator statków powietrznych zostaje przeniesiony do innego administrującego państwa członkowskiego. Nowym administrującym państwem członkowskim jest państwo członkowskie z największą szacunkową ilością przypisanych emisji lotniczych pochodzących z lotów wykonywanych przez tego operatora statków powietrznych w dwóch pierwszych latach poprzedniego okresu.

3. Na podstawie najlepszych dostępnych informacji Komisja:

a) przed dniem 1 lutego 2009 r. opublikuje wykaz operatorów statków powietrznych, którzy w dniu 1 stycznia 2006 r. lub po tym dniu wykonywali działania lotnicze wymienione w załączniku I, w którym wskazuje administrujące państwo członkowskie dla każdego operatora statków powietrznych zgodnie z ust. 1; oraz

b) przed dniem 1 lutego każdego następnego roku aktualizuje wykaz w celu uwzględnienia operatorów statków powietrznych, którzy po tym czasie wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I.

4. Komisja może, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, opracować wytyczne w sprawie administrowania operatorami statków powietrznych przez administrujące państwa członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.

5. Do celów ust. 1, w odniesieniu do operatora statku powietrznego, który rozpoczął działalność we Wspólnocie po dniu 1 stycznia 2006 r., „rok bazowy” oznacza pierwszy rok kalendarzowy działalności; we wszystkich innych przypadkach oznacza rok kalendarzowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2006 r.

Artykuł 18b

Pomoc Europejskiej Organizacji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol)

W celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 3c ust. 4 i art. 18a Komisja może zwrócić się o pomoc do Eurocontrolu lub innej właściwej organizacji i może w tym celu zawierać wszelkie odpowiednie umowy z tymi organizacjami.

▼B

Artykuł 19

Rejestry

1. Państwa Członkowskie zapewniają ustanowienie i utrzymania rejestru w celu zapewnienia należytego uwzględnienia wydania, posiadania, przenoszenia oraz anulowania przydziałów. Państwa Członkowskie mogą utrzymywać swoje rejestry w skonsolidowanym systemie, razem z jednym lub większa ilością Państw Członkowskich.

[1] Dz.U. L 240 z 24.8.1992, s. 1.

▼B

2. Jakakolwiek osoba może posiadać przydziały. Rejestry są dostępne dla społeczeństwa oraz zawierają oddzielną księgowość w celu odnotowania przydziałów znajdujących się w posiadaniu każdej osoby, dla której oraz od której przydziały są wydawane lub przenoszone.

▼M3

3. W celu wykonania niniejszej dyrektywy, Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie znormalizowanego oraz zabezpieczonego systemu rejestrów w formie elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych w celu prześledzenia wydania, posiadania, przeniesienia oraz anulowania przydziałów, w celu zapewnienia dostępu społeczeństwa oraz poufności we właściwy sposób oraz w celu zapewnienia, że nie istnieją przeniesienia, które są niezgodne z zobowiązaniami wynikającymi z Protokołu z Kioto. Rozporządzenie to przewiduje również przepisy dotyczące wykorzystania i identyfikacji CER i ERU w systemie wspólnotowym oraz monitorowania poziomu takiego wykorzystania. Środki te, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼B

Artykuł 20

Główny zarządca

1. Komisja wyznacza głównego zarządcę w celu utrzymania niezależnego rejestru transakcji, odnotowującego wydanie, przeniesienie oraz anulowanie przydziałów.

2. Główny zarządca przeprowadza zautomatyzowaną kontrolę każdego operatora w rejestrach przez niezależny rejestr w celu zapewnienia, że nie ma żądnych nieprawidłowości w wydawaniu, przekazywaniu oraz anulowaniu przydziałów.

3. Jeśli stwierdzono nieprawidłowości przez zautomatyzowane kontrole, główny zarządca powiadamia Państwa Członkowskie lub zainteresowane Państwa Członkowskie, które nie rejestrują danych transakcji lub jakichkolwiek dalszych transakcji odnoszących się do danych przydziałów do momentu ustąpienia nieprawidłowości.

Artykuł 21

Sprawozdawczość Państw Członkowskich

1. Każdego roku Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy. ►M1 Sprawozdanie to zwraca szczególną uwagę na uzgodnienia dotyczące rozdziału przydziałów, wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowania rejestrów, stosowania wytycznych dotyczących monitorowania i sprawozdawczości, kontroli oraz kwestii związanych z przestrzeganiem przepisów dyrektywy, jak również, w razie potrzeby, traktowania przydziałów pod względem podatkowym. ◄ Pierwsze sprawozdanie przekazywane jest Komisji do dnia 30 czerwca 2005 r. Sprawozdanie sporządzone jest w oparciu o kwestionariusz lub projekt opracowany przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 6 dyrektywy 91/692/EWG. Kwestionariusz lub projekt przesyłany jest Państwom Członkowskim przynajmniej na sześć miesięcy przed upływem nieprzekraczalnego terminu na sporządzenie pierwszego sprawozdania.

2. Na podstawie sprawozdań określonych w ust. 1, Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania sprawozdań od Państw Członkowskich.

▼M1

3. Komisja organizuje wymianę informacji między właściwymi organami Państw Członkowskich, dotyczących kwestii związanych z rozdziałem przydziałów, wykorzystywaniem ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowaniem rejestrów, monitorowaniem, sprawozdawczością, kontrolą oraz przestrzeganiem przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21a

Działania zwiększające potencjał

Zgodnie z Konwencją UNFCCC, z Protokołem z Kioto oraz wszelkimi późniejszymi decyzjami przyjętymi w celu ich wykonania, Komisja i Państwa Członkowskie powinny wspierać działania zwiększające potencjał krajów rozwijających się oraz krajów przechodzących transformację gospodarczą, aby mogły one w pełni skorzystać z JI i CDM w celu wsparcia ich strategii stałego rozwoju oraz ułatwić zaangażowanie podmiotów w opracowywanie i realizowanie JI i CDM.

▼M3

Artykuł 22

Zmiany do załącznika III

Komisja może zmienić załącznik III, z wyjątkiem kryteriów 1, 5 oraz 7, na okres od 2008 r. do 2012 r. w kontekście sprawozdań przewidzianych w art. 21 oraz doświadczenia ze stosowania niniejszej dyrektywy. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼B

Artykuł 23

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet powołany przez art. 8 dyrektywy 93/389/EWG.

2. W przypadku, dokonywania odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres, ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

▼M3

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

▼B

Artykuł 24

Procedura jednostronnego włączenie dodatkowych działań oraz gazów

▼M3

1. Biorąc pod uwagę wszelkie stosowne kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, możliwość zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową systemu oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania i sprawozdawczości, państwa członkowskie mogą od 2008 r. stosować pozwolenia na handel emisjami zgodnie z niniejszą dyrektywą do:

a) urządzeń, które nie są wymienione w załączniku I, pod warunkiem że włączenie takich urządzeń jest zatwierdzone przez Komisję zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 23 ust. 2; oraz

▼M3

b) działań i gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, pod warunkiem że włączenie takich działań i gazów cieplarnianych jest zatwierdzone przez Komisję. Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Na takich samych zasadach państwa członkowskie mogą od 2005 r. stosować handel przydziałami emisji do urządzeń wykonujących działania wymienione w załączniku I poniżej poziomów wydajności określonych w tym załączniku.

▼B

2. Dokonane przydzielenia urządzeniom wykonującym takie działania są określone w krajowym planie rozdzielania, o którym mowa w art. 9.

▼M3

3. Komisja może, z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, przyjąć wytyczne dotyczące monitorowania oraz sprawozdawczości odnośnie do emisji wynikających z działań, urządzeń oraz gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, jeśli monitorowanie oraz sprawozdawczość dotyczące tych emisji mogą być przeprowadzane z wystarczającą dokładnością.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼B

4. W przypadku gdy wprowadzone są takie środki, przeglądy przeprowadzone na podstawie art. 30 rozważają również czy załącznik I powinien zostać zmieniony w celu objęcia emisji z tych czynności w sposób zharmonizowany w całej Wspólnocie.

Artykuł 25

Powiązania z innymi systemami handlu emisjami gazów cieplarnianych

1. Powinny zostać zawarte porozumienia z państwami trzecimi wymienionymi w załączniku B do Protokołu z Kioto, które ratyfikowały Protokół w celu zapewnienia wzajemnego uznawania przydziałów między systemem wspólnotowym oraz innymi systemami handlu emisjami gazów cieplarnianych zgodnie z regułami określonymi w art. 300 Traktatu.

▼M3

2. W przypadku gdy zostało zawarte porozumienie określone w ust. 1, Komisja przyjmuje wszelkie niezbędne przepisy odnoszące się do wzajemnego uznawania przydziałów na podstawie tego porozumienia. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼M2

Artykuł 25a

Środki państw trzecich mające na celu zmniejszenie wpływu lotnictwa na zmiany klimatu

1. W przypadku gdy państwo trzecie przyjmuje środki mające na celu zmniejszenie wpływu lotów rozpoczynających się w tym państwie i kończących się we Wspólnocie na zmiany klimatu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z tym państwem trzecim i z państwami członkowskim w ramach komitetu, o którym mowa w art. 23 ust. 1, rozważa

▼M2

dostępne rozwiązania zapewniające optymalne wzajemne oddziaływanie na siebie systemu wspólnotowego i środków tego państwa.

W razie konieczności Komisja może przyjąć zmiany, tak by loty rozpoczynające się w danym państwie trzecim zostały wyłączone z działań lotniczych wymienionych w załączniku I lub by przewidzieć jakiekolwiek inne zmiany w działaniach wymienionych w załączniku I wymagane zgodnie z umową, o której mowa w akapicie czwartym. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Komisja może składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w sprawie jakichkolwiek innych zmian do niniejszej dyrektywy.

Komisja w stosownych przypadkach może także wydawać Radzie zalecenia zgodnie z art. 300 ust. 1 Traktatu w celu rozpoczęcia negocjacji w sprawie zawarcia umowy z danym państwem trzecim.

2. Wspólnota i jej państwa członkowskie nadal dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie środków o charakterze globalnym, mających na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych pochodzących z lotnictwa. W świetle takiego porozumienia Komisja rozważy, czy zmiany do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do operatorów statków powietrznych są konieczne.

▼B

Artykuł 26

Zmiany dyrektywy 96/61/WE

W art. 9 ust. 3 dyrektywy 96/61/WE dodaje się następujący akapit:

„W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z urządzeń są określone w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (*) w odniesieniu do czynności przeprowadzanych tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej wielkości emisji dla bezpośrednich emisji gazów chyba że jest to niezbędne w celu zapewnienia że nie powoduje to żadnego znaczącego lokalnego zanieczyszczenia.

W odniesieniu do działań wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu zobowiązań odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek energetycznego spalania lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla na miejscu.

W miarę potrzeby, właściwy organ zmienia pozwolenie zgodnie z tym, co właściwe.

Trzy poprzednie akapity nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu przydziałami gazów cieplarnianych we Wspólnocie zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE.

_____

(*) Dz.U. L 275 z 25.10.2003 str. 32.”

Artykuł 27

Tymczasowe wykluczenie niektórych instalacji

1. Państwa Członkowskie mogą wystosować wniosek do Komisji o tymczasowe wykluczenie instalacji z systemu wspólnotowego najpóźniej do dnia 31 grudnia 2007 r. Wszelkie takie wnioski wymieniają takie instalacje oraz zostają opublikowane.

▼B

2. Jeśli rozważywszy jakiekolwiek opinie społeczeństwa w sprawie tych wniosków, Komisja podejmuje decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, że instalacje będą:

a) w wyniku polityk krajowych, ograniczać swoje emisje w miarę potrzeb jeśli były one przedmiotem niniejszej dyrektywy;

b) podlegać wymogom monitorowania, sprawozdawczości oraz kontroli które są równoważne w odniesieniu do wymogów przewidzianych na mocy art. 14 i 15; oraz

c) podlegać karom przynajmniej równoważnym karom określonym w art. 16 ust. 1 i 4 w przypadku niespełnienia wymogów krajowych;

zapewnia tymczasowe wykluczenie tych instalacji z systemu wspólnotowego.

Musi zostać zapewnione, że nie będzie to zakłócało rynku wewnętrzny.

Artykuł 28

Porozumienie między instalacjami

1. Państwa Członkowskie mogą pozwolić operatorom instalacji wykonującym działania wymienione w załączniku I formować porozumienie między instalacjami w celu osiągania wspólnych celów, zajmujące się tymi samymi działaniami, na okres określony w art. 11 ust. 1 i/lub pierwszy pięcioletni okres określony w art. 11 ust. 2 zgodnie z ust. 2–6 tego artykułu.

2. Operatorzy przeprowadzający działania wymienione w załączniku I, którzy mają zamiar stworzyć porozumienie składają wniosek właściwemu organowi, określając instalacje oraz okres, na który chcą zawrzeć porozumienie oraz uzupełniające dowody na to, że członek zarządu będzie w stanie spełniać zobowiązania określone w ust. 3 i 4.

3. Operatorzy pragnący stworzyć porozumienie nominują zarządcę:

a) aby wydawał całkowitą ilość przydziałów obliczoną przez instalację operatora, w drodze odstępstwa od art. 11;

▼M2

b) aby był odpowiedzialny za przekazywanie ilości przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadających całkowitej emisji z instalacji w ramach przyznanego limitu, w drodze odstępstwa od art. 6 ust. 2 lit. e) i art. 12 ust. 3; oraz

▼B

c) aby był ograniczony w dokonywaniu dalszych przeniesień w przypadku gdy sprawozdanie operatora nie zostało zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z art. 15 akapit drugi.

▼M2

4. Zarządca podlega sankcjom mającym zastosowanie w odniesieniu do o naruszeń wymogów w celu przekazania wystarczających przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, aby objąć całkowitą ilość emisji z urządzeń w ramach przyznanego limitu, w drodze odstępstwa od art. 16 ust. 2, 3 oraz 4.

▼B

5. Państwo Członkowskie które pragnie pozwolić na powstanie jednego lub większej ilości porozumień przedkłada wniosek określony w ust. 2 Komisji. Bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, Komisja może w terminie trzech miesięcy od otrzymania odrzucić wniosek, który nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy. Podaje się powody podjęcia każdej takiej decyzji. W przypadku odrzucenia, Państwo Członkowskie może jedynie pozwolić na powstanie porozumienia jeśli zaproponowane zmiany zostały przyjęte przez Komisję.

▼B

6. W przypadku gdy zarządca nie spełnia wymogów kary określonych w ust. 4, każdy operator instalacji w porozumieniu jest odpowiedzialny na mocy art. 12 ust. 3 oraz 16 w odniesieniu do emisji ze swoich własnych instalacji.

Artykuł 29

Siła wyższa

1. W trakcie okresu określonego w art. 11 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą wystosować do Komisji wniosek w odniesieniu do niektórych instalacji o wydanie dodatkowych przydziałów w przypadkach siły wyższej. Komisja ustala czy wykazane jest działanie siły wyższej, w których to przypadkach zezwala na wydanie dodatkowych oraz niepodlegających przenoszeniu przydziałów przez to Państwo Członkowskie operatorom tych instalacji.

2. Komisja, bez uszczerbku dla postanowień Traktatu, opracowuje wskazania w celu opisania okoliczności na podstawie, których wykazuje się działanie siły wyższej, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r.

Artykuł 30

Przegląd oraz dalszy rozwój

1. Na podstawie osiągniętego postępu w monitorowaniu emisji gazów cieplarnianych, Komisja może złożyć Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie do dnia 31 grudnia 2004 propozycję zmiany załącznika I w celu włączenia do niego innych działań oraz emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II.

2. Na podstawie doświadczenia w stosowaniu niniejszej dyrektywy oraz osiągniętego postępu w monitorowaniu emisji gazów cieplarnianych oraz w świetle rozwoju w kontekście prawa międzynarodowego, Komisja opracowuje sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, biorąc pod uwagę:

a) w jaki sposób oraz czy załącznik I powinien zostać zmieniony w celu objęcia innych, znaczących sektorów między innymi chemikaliów, aluminium oraz sektorów transportu, działań oraz emisji innych gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II, w celu poprawy gospodarczej efektywności systemu;

b) związek handlu wspólnotowymi przydziałami emisji z handlem emisjami na podstawie prawa międzynarodowego który rozpocznie się w 2008 r.;

c) dalszą harmonizację metody rozdzielania (łącznie z systemem aukcji w odniesieniu do okresu po 2012 r.) oraz kryteria w odniesieniu do krajowych planów rozdzielania określonych w załącznik III;

▼M1

d) wykorzystanie kredytów z projektów, w tym konieczność harmonizacji dozwolonego wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym;

▼B

e) związek handlu emisjami z innymi politykami oraz środkami realizowanymi na poziomie Państwa Członkowskiego oraz na poziomie wspólnotowym, w tym podatki, które realizują te same cele;

f) czy właściwe jest w odniesieniu do niego, aby był jednolitym rejestrem wspólnotowym;

g) poziom kar za przekroczenia emisji, biorąc pod uwagę, między innymi, inflację;

h) funkcjonowanie rynku przydziałów, obejmującego w szczególności jakiekolwiek możliwe zakłócenia rynkowe;

▼B

i) w jaki sposób dostosować system wspólnotowy do rozszerzenia Unii Europejska;

j) porozumienia;

k) praktyczną stronę rozwoju wzorców w całej wspólnocie jako podstawę w odniesieniu do rozdzielania, biorąc pod uwagę najlepsze dostępne techniki oraz analizy kosztów i korzyści;

▼M1

l) wpływ projektów na kraje przyjmujące, w szczególności na ich cele rozwojowe, o ile projekty JI i CDM związane z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce o zdolnościach wytwórczych przekraczających 500 MW, które mają negatywny wpływ na środowisko lub pod względem społecznym, zostały zatwierdzone, a także późniejsze wykorzystywanie CER i ERU wynikających z takich projektów związanych z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce w systemie wspólnotowym;

m) wspieranie wysiłków zwiększających potencjał krajów rozwijających się oraz krajów przechodzących transformację gospodarczą;

n) warunki i procedury dotyczące zatwierdzania przez Państwa Członkowskie krajowych projektów i wydawania przydziałów w odniesieniu do redukcji lub ograniczeń emisji wynikających z tych działań od roku 2008 r.;

o) przepisy techniczne dotyczące tymczasowego charakteru kredytów i limitu w wysokości 1 %, kwalifikującego do przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów zakresie leśnictwa zgodnie z tym, co zostało ustalone w decyzji 17/CP.7, jak również przepisy dotyczące wyników oceny potencjalnego ryzyka związanego z wykorzystywaniem organizmów zmodyfikowanych genetycznie lub obcych, potencjalnie inwazyjnych gatunków w ramach projektów zalesiania lub ponownego zalesiania, w celu upoważnienia operatorów do korzystania z CER i ERU wynikających z przeznaczenia gruntów, zmiany przeznaczenia gruntów i projektów w zakresie leśnictwa w systemie wspólnotowym, począwszy od 2008 r., zgodnie z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto.

▼B

Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie do dnia 30 czerwca 2006 r., któremu w miarę potrzeb towarzyszą wnioski.

▼M1

3. Przed każdym okresem, o którym mowa w art. 11 ust. 2, każde Państwo Członkowskie publikuje w krajowym planie rozdzielania przewidywane wykorzystanie ERU i CER oraz wartość procentową przydziału dla każdej instalacji, do wysokości której operatorzy są upoważnieni do wykorzystania ERU i CER w systemie wspólnotowym w tym okresie. Całkowite wykorzystanie ERU i CER jest zgodne z odpowiednimi zobowiązaniami dotyczącymi komplementarności wynikającymi z Protokołu z Kioto i UNFCCC oraz z decyzji przyjętych na ich mocy.

Zgodnie z art. 3 decyzji nr 280/2004/WE ([1]) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie mechanizmu monitorowania wspólnotowych emisji gazów cieplarnianych i dotyczącej wdrażania postanowień Protokołu z Kioto, co dwa lata Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie, w którym wyjaśniają, w jakim zakresie działanie krajowe stanowi istotny składnik wysiłków podejmowanych na poziomie krajowym i w jakim stopniu wykorzystanie mechanizmów projektowych uzupełnia działanie krajowe, oraz określają relacje między nimi, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Protokołu z Kioto i późniejszymi decyzjami przyjętymi na jego mocy. Zgodnie z art. 5 decyzji, o której

([1]) Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 1.

▼M1

mowa powyżej, Komisja sporządza sprawozdanie na ten temat. W świetle tego sprawozdania Komisja przedstawia w stosownym przypadku wnioski prawodawcze lub inne, mające na celu uzupełnienie przepisów przyjętych przez Państwa Członkowskie, aby zapewnić, by mechanizmy projektowe uzupełniały działania krajowe prowadzone wewnątrz Wspólnoty.

▼M2

4. Do dnia 1 grudnia 2014 r. Komisja na podstawie wyników monitorowania i na podstawie doświadczenia w stosowaniu niniejszej dyrektywy dokona przeglądu funkcjonowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do działań lotniczych wymienionych w załączniku I i przedstawi odpowiednie wnioski Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, zgodnie z art. 251 Traktatu. Komisja weźmie pod uwagę w szczególności:

a) konsekwencje niniejszej dyrektywy i jej wpływ na ogólne funkcjonowanie systemu wspólnotowego;

b) funkcjonowanie rynku przydziałów emisji lotniczych, obejmujące w szczególności wszelkie możliwe zakłócenia rynku;

c) skuteczność systemu wspólnotowego w zakresie ochrony środowiska, oraz zakres, w jakim łączna liczba przydziałów, które mają zostać przyznane operatorom statków powietrznych na mocy art. 3c, powinna zostać zmniejszona zgodnie z ogólnymi celami UE w zakresie zmniejszania emisji;

d) wpływ systemu wspólnotowego na sektor lotnictwa, w tym kwestie konkurencyjności, z uwzględnieniem szczególnego wpływu polityki w zakresie zmian klimatu wdrożonej w lotnictwie poza UE;

e) dalsze stosowanie specjalnej rezerwy z uwzględnieniem możliwej zbieżności wskaźników wzrostu w całym sektorze;

f) wpływ systemu wspólnotowego na strukturalną zależność od transportu lotniczego na wyspach, w regionach zamkniętych, w regionach peryferyjnych i w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty;

g) czy należy włączyć system *gateway*, tak by umożliwić handel przydziałami pomiędzy operatorami statków powietrznych i operatorami instalacji przy jednoczesnym zapewnieniu, by żadne transakcje nie powodowały transferu netto przydziałów od operatorów statków powietrznych do operatorów instalacji;

h) skutki związane z wartościami progowymi wykluczenia określonymi w załączniku I, jeśli chodzi o maksymalną certyfikowaną masę startową oraz roczną liczbę lotów wykonywanych przez operatora statków powietrznych;

i) skutki zwolnienia z systemu wspólnotowego niektórych lotów wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2408/92 dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych ([1]);

j) rozwój, a także potencjał przyszłego rozwoju w zakresie sprawności lotnictwa, zwłaszcza postępy w realizacji celu Rady Doradczej ds. Badań nad Aeronautyką w Europie (ACARE), jakim jest opracowanie i wykazanie skuteczności technologii zdolnych obniżyć zużycie paliwa do 50 % do 2020 r., a także to, czy konieczne są dalsze środki zmierzające do podniesienia sprawności;

k) rozwój w zakresie naukowego zrozumienia wpływu powodowanych przez lotnictwo smug kondensacyjnych i cirrusów na zmiany klimatyczne z myślą o zaproponowaniu skutecznych środków łagodzących.

([1]) Dz.U. L 240 z 24.8.1992, s. 8.

▼M2

Komisja składa następnie sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

▼B

Artykuł 31

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie o tych przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 32

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 33

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

▼M2

KATEGORIE DZIAŁAŃ, DO KTÓRYCH ZASTOSOWANIE MA NINIEJSZA DYREKTYWA

▼B

1. Instalacje lub części instalacji wykorzystywane do badań, rozwoju i testowania nowych produktów i procesów nie są objęte niniejszą dyrektywą.

2. Wartości progowe podane poniżej odnoszą się w sposób ogólny do zdolności produkcyjnych lub wydajności. W przypadku gdy jeden operator prowadzi kilka rodzajów działań objętych tą samą podpozycją w tej samej instalacji lub w tym samym miejscu, zdolności produkcyjne takich działań są dodane łącznie.

▼M2

Od dnia 1 stycznia 2012 r. obejmuje to wszystkie loty, które kończą się lub rozpoczynają na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie mają postanowienia Traktatu.

▼B

Działania	Gazy cieplarniane
Działania dotyczące energii	
Instalacje energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW (z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych)	Ditlenek węgla
Rafinerie olejów mineralne	Ditlenek węgla
Piece koksownicze	Ditlenek węgla
Produkcja oraz obróbka metali żelaznych	
Instalacje prażenia i spiekania rudy metalu (włącznie z rudą siarczkową)	Ditlenek węgla
Instalacje do produkcji surówki lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem ciągłym, o wydajności przekraczającej 2,5 tony na godzinę	Ditlenek węgla
Przemysł mineralny	
Instalacje do produkcji cementu klinkierowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 500 ton dziennie lub wapna w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 ton dziennie lub w innych piecach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 ton dziennie	Ditlenek węgla
Instalacje do wytwarzania szkła, w tym włókna szklanego o wydajności plastyfikowania przekraczającej 20 ton wytopu dziennie	Ditlenek węgla
Instalacje do wytwarzania produktów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności dachówek, cegieł, cegieł ogniotrwałych, płytek, wyrobów kamionkowych lub porcelany o zdolności produkcyjnej przekraczającej 75 ton dziennie, i/lub o pojemności pieca przekraczającej 4 m^3 oraz gęstości ustawienia produktu w piecu przekraczającej 300 kg/m^3	Ditlenek węgla
Inna działalność	
Przemysłowe zakłady produkcyjne	Ditlenek węgla
a) z drewna lub innych materiałów włóknistych	
b) produkcja papieru i tektury o zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 ton dziennie.	Ditlenek węgla

▼B

Działania	Gazy cieplarniane
▼M2	
Lotnictwo	
Loty, które rozpoczynają się lub kończą na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie mają postanowienia Traktatu. Działania te nie obejmują: a) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu – podczas oficjalnej misji – panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów innego państwa niż państwo członkowskie, w przypadku gdy jest to potwierdzone w odpowiednim polu planu lotu; b) lotów wojskowych wykonywanych przez wojskowe statki powietrzne, lotów służby celnej i policji; c) lotów związanych z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, lotów przeciwpożarowych i gaśniczych, lotów z pomocą humanitarną i lotów służb ratownictwa medycznego, na które zezwolił odpowiedni właściwy organ; d) wszelkich lotów wykonywanych wyłącznie na mocy przepisów dotyczących lotów z widocznością, określonych w załączniku 2 do konwencji z Chicago; e) lotów kończących się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, wykonywanych bez międzylądowania; f) lotów szkoleniowych wykonywanych wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień w przypadku członków załogi lotniczej, jeżeli jest to potwierdzone odpowiednią adnotacją w planie lotu, pod warunkiem że lot nie jest wykorzystywany do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego; g) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub w celu sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia zarówno pokładowego, jak i naziemnego; h) lotów wykonywanych przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg. i) lotów wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2408/92 na trasach w regionach najbardziej oddalonych określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu lub na trasach, których oferowana wydajność nie przekracza 30 000 miejsce rocznie; oraz j) lotów, które w innym przypadku mieściłyby się w zakresie niniejszej kategorii działań, wykonywanych przez operatora wykonującego zarobkowe przewozy lotnicze, który wykonuje: — mniej niż 243 loty w jednym okresie przez trzy kolejne czteromiesięczne okresy, albo	Ditlenek węgla

▼M2

Działania	Gazy cieplarniane
— loty, których łączna roczna emisja wynosi mniej niż 10 000 ton. Z zakresu niniejszej litery nie można wyłączyć lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu, w czasie pełnienia oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, głów państw, szefów rządów i ministrów, państw członkowskich.	

▼B

ZAŁĄCZNIK II

GAZY CIEPLARNIANE OKREŚLONE W ART. 3 ORAZ 30

Ditlenek węgla (CO_2)

Metan (CH_4)

Podtlenek azotu (N_2O)

Perfluorowęglowodory (HFCs)

Perfluorowęglowodory (PFCs)

Heksafluorek siarki (SF_6)

▼B

ZAŁĄCZNIK III

KRYTERIA W ODNIESIENIU DO KRAJOWEGO PLANU ROZDZIELANIA OKREŚLONEGO W ART. 9, 22 ORAZ 30

1. Całkowita ilość przydziałów, jak ma zostać rozdzielona w odniesieniu do odpowiedniego okresu jest zgodna ze zobowiązaniem Państwa Członkowskiego do ograniczenia swoich emisji na mocy decyzji 2002/358/WE oraz Protokołu z Kioto, biorąc pod uwagę, z jednej strony, udział całkowity emisji, jaki te przydziały stanowią w porównaniu z emisjami ze źródeł nieobjętymi niniejszą dyrektywą oraz z drugiej strony, krajowych polityk energetycznych, oraz powinny być spójne z krajowym programem dotyczącym zmian klimatu. Całkowita ilość przydziałów, która ma zostać rozdzielona nie jest większa niż miałaby być potrzebna w odniesieniu do ścisłego zastosowania kryteriów niniejszego załącznika. Przed rozpoczęciem roku 2008, ilość powinna być zgodna z drogą w kierunku osiągania wyników oraz wyników lepszych niż spodziewane lub celu wyznaczonego przez każde Państwo Członkowskie, na podstawie decyzji 2002/358/WE oraz Protokołu z Kioto.

2. Całkowita ilość przydziałów, jaka ma zostać rozdzielona nie jest zgodna z ocenami rzeczywistego oraz projektowanego postępu w kierunku wnoszenia wkładu przez Państwa Członkowskie do spełniania wspólnotowych zobowiązań poczynionych na mocy decyzji 93/389/EWG.

3. Ilości przydziałów, jakie mają zostać rozdzielone są zgodne z możliwościami, w tym potencjałem technologicznym, działań objętych tym systemem w celu zmniejszenia emisji. Państwa Członkowskie mogą opierać rozprowadzanie przydziałów na średnich emisjach gazów cieplarnianych przez produkt w każdym z działań oraz osiągalny postęp w ramach każdego z działań.

4. Plan powinien być spójny z pozostałym prawodawstwem wspólnotowym oraz instrumentami polityki. Powinien zostać wzięty pod uwagę nieunikniony wzrost emisji wynikający z wymogów nowego prawodawstwa.

5. Plan nie powinien powodować dyskryminacji przedsiębiorstwami lub sektorami w taki sposób aby w nieuzasadniony sposób sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom lub działaniom zgodnie z wymogami Traktatu, w szczególności jego art. 87 i 88.

6. Plan zawiera informacje o sposobie w jaki nowi operatorzy będą mogli rozpocząć uczestnictwo w systemie wspólnotowym w zainteresowanym Państwie Członkowskim.

7. Plan może uwzględniać wczesne działanie, zawiera informacje o sposobie w jaki brane pod uwagę jest wczesne działanie. Wzorce czerpane z dokumentów odniesienia dotyczących najlepszych dostępnych technologii mogą zostać wykorzystane przez Państwa Członkowskie w opracowywaniu ich krajowego planu rozdzielania, a wzorce te mogą włączać element uwzględnienia wczesnego działania.

8. Plan zawiera informacje o sposobie w jaki czyste technologie łącznie z technologiami energooszczędnymi są brane pod uwagę,.

9. Plan zawiera przepisy w odniesieniu do uwag, które ma wyrażać społeczeństwo, oraz zawiera informację w sprawie ustaleń przez które należycie uwzględnione zostaną uwagi przed podjęciem decyzji w sprawie rozdzielenia przydziałów.

10. Plan zawiera wykaz instalacji objętych niniejszą dyrektywą wraz z ilościami przydziałów przeznaczonych do rozdzielenia każdej z nich.

11. Plan może zawierać informację o sposobie w jaki istnienie konkurencji ze strony krajów lub podmiotów spoza Unii zostanie wzięte pod uwagę.

▼M1

12. Plan określa w formie wartości procentowej przydziałów przyznanych każdej instalacji maksymalną ilość CER i ERU, którą operatorzy mogą wykorzystać w systemie wspólnotowym. Ta wartość procentowa jest zgodna ze zobowiązaniami Państw Członkowskich w zakresie komplementarności wynikającymi z Protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

ZASADY MONITOROWANIA ORAZ SPRAWOZDAWCZOŚCI OKREŚLONE W ART. 14 UST. 1

▼M2

CZĘŚĆ A – Monitorowanie i składanie sprawozdań w odniesieniu do emisji z instalacji stacjonarnych

▼B

Monitorowanie emisji ditlenku węgla

Emisje monitorowane są albo przez obliczanie albo na podstawie pomiarów.

Obliczanie

Obliczenia emisji wykonywane są wykorzystując wzór:

dane dotyczące działania × współczynnik emisji × współczynnik utleniania

Dane dotyczące działania (wykorzystane paliwo, tempo produkcji itd.) są monitorowane na podstawie danych lub pomiarów.

Wykorzystywane są zatwierdzone współczynniki emisji. Specjalne pod względem działalności współczynniki emisji dopuszczalne są dla wszystkich paliw. Standardowe współczynniki są dopuszczalne w odniesieniu do wszystkich paliw z wyjątkiem niekomercyjnych (paliwa odpadowe takie jak opony lub gazy z procesów przemysłowych). Szczególne pod względem złóż, standardy w odniesieniu do węgla, lub szczególnych dla UE oraz szczególne w odniesieniu do krajów producenta standardy są w dalszym ciągu rozwijane. Wartości standardowe IPCC są dopuszczalne w odniesieniu do produktów rafineryjnych. Współczynnik emisji dla paliwa roślinnego wynosi zero.

Jeśli współczynnik emisji nie uwzględnia tego, że część węgla nie jest utleniana, wówczas wykorzystywany jest dodatkowy współczynnik utleniania. Jeśli szczególny pod względem działalności współczynnik emisji został obliczony i już uwzględnił utlenianie, wówczas nie musi być wykorzystywany współczynnik utleniania.

Wykorzystywane są standardowe współczynniki utleniania opracowane na mocy dyrektywy 96/61/WE, chyba że operatorzy mogą wskazać, iż szczególny ze względu na działalność współczynnik emisji jest bardziej odpowiedni.

Wykonuje się oddzielne obliczenie dla każdego z działań, instalacji oraz w odniesieniu do każdego paliwa.

Pomiar

Pomiar emisji wykorzystuje znormalizowane lub zatwierdzone metody, oraz jest potwierdzany towarzyszącymi obliczeniami emisji.

Monitorowanie emisji innych gazów cieplarnianych

▼M3

Wykorzystywane są znormalizowane lub zatwierdzone metody, opracowane przez Komisję we współpracy ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

▼B

Sprawozdawczość dotycząca emisji

Każdy operator zawiera następujące informacje w sprawozdaniu dotyczącym instalacji:

A. Dane identyfikujące instalację, w tym:

— nazwę instalacji,

— jej adres, łącznie z kodem pocztowym oraz krajem,

— rodzaj oraz ilość działań wymienionych w załączniku I wykonywanych w instalacji,

▼B

— adres, numer telefonu, faksu oraz dane szczegółowe dotyczące poczty elektronicznej,

— nazwa właściciela instalacji, lub jakiejkolwiek spółki macierzystej.

B. W odniesieniu do każdej działalności wymienionej w załączniku I wykonywanej w miejscu, dla którego obliczone są emisje:

— dane dotyczące działalności,

— współczynnik emisji;,

— współczynnik utleniania,

— emisje całkowite, oraz

— niepewność.

C. W odniesieniu do każdej działalności wymienionej w załączniku I w odniesieniu do którego obliczone są emisje:

— emisje całkowite,

— informacje dotyczące wiarygodności metod pomiarowych, oraz

— niepewność.

D. W odniesieniu do emisji ze spalania, sprawozdanie zawiera także współczynnik utleniania, chyba że utlenienie zostało już uwzględnione w opracowywaniu współczynnika emisji szczególnego ze względu na miejsce.

Państwa Członkowskie podejmują środki w celu koordynacji wymagań sprawozdawczości z jakimikolwiek istniejącymi wymogami sprawozdawczości w celu zminimalizowania obciążenia przedsiębiorstw.

▼M2

CZĘŚĆ B – Monitorowanie i składanie sprawozdań w odniesieniu do emisji pochodzących z działań lotniczych

Monitorowanie emisji ditlenku węgla

Emisje monitoruje się za pomocą obliczeń. Emisje oblicza się za pomocą wzoru:

Zużycie paliwa × współczynnik emisji

Zużycie paliwa obejmuje paliwo zużyte przez dodatkową jednostkę napędową. Jeżeli to możliwe, stosuje się rzeczywiste zużycie paliwa dla każdego lotu; oblicza się je za pomocą następującego wzoru:

Ilość paliwa w zbiornikach statku powietrznego po zakończeniu uzupełniania zapasu dla danego lotu – ilość paliwa w zbiornikach paliwa po zakończeniu uzupełniania zapasu dla następnego lotu + zapas paliwa dla tego następnego lotu.

Jeżeli dane dotyczące rzeczywistego zużycia paliwa nie są dostępne, w celu oszacowania zużycia paliwa na podstawie najlepszych dostępnych danych stosuje się metodę standardową.

Stosuje się standardowe współczynniki emisji określone przez IPCC, zaczerpnięte z wytycznych IPCC z 2006 r. (IPCC Inventory Guidelines) lub kolejnych uaktualnionych wersji tych wytycznych, chyba że współczynniki emisji dla danego działania, określone przez niezależne akredytowane laboratoria za pomocą akceptowanych metod analitycznych, są bardziej dokładne. Współczynnik emisji dla biomasy wynosi zero.

Dla każdego lotu i każdego rodzaju paliwa wykonuje się odrębne obliczenie.

Składanie sprawozdań dotyczących emisji

Każdy operator statków powietrznych w swoim sprawozdaniu przedkładanym na mocy art. 14 ust. 3 podaje następujące informacje:

A. Dane identyfikacyjne operatora statku powietrznego, w tym:

— nazwę operatora statku powietrznego,

— administrujące państwo członkowskie,

▼M2

— adres, zawierający kod pocztowy oraz kraj, a także adres kontaktowy w administrującym państwie członkowskim, jeżeli jest inny,

— numery rejestracyjne statku powietrznego i typy statków powietrznych wykorzystywanych w okresie objętym sprawozdaniem do wykonywania działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych,

— numer certyfikatu przewoźnika lotniczego i licencji na prowadzenie działalności, na których podstawie wykonuje on jako operator statków powietrznych działania lotnicze wymienione w załączniku I, oraz organ, który wydał te dokumenty,

— adres, numer telefonu, numer faksu i adres poczty elektronicznej osoby kontaktowej, oraz

— nazwę właściciela statku powietrznego.

B. Dla każdego rodzaju paliwa, dla którego oblicza się emisje:

— zużycie paliwa,

— współczynnik emisji,

— ogólną łączną ilość emisji ze wszystkich lotów wykonanych w okresie objętym sprawozdaniem, wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych,

— łączną ilość emisji z:

— wszystkich lotów wykonanych w okresie objętym sprawozdaniem wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych i które rozpoczęły się na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego oraz zakończyły się na lotnisku zlokalizowanym na terytorium tego samego państwa członkowskiego,

— wszystkich pozostałych lotów wykonanych w okresie objętym sprawozdaniem, wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych,

— łączną ilość emisji ze wszystkich lotów wykonanych w okresie objętym sprawozdaniem wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych i które:

— rozpoczęły się w każdym państwie członkowskim, oraz

— zakończyły się w każdym państwie członkowskim, a rozpoczęły w państwie trzecim,

— margines niepewności.

Monitorowanie danych dotyczących tonokilometrów do celów art. 3e i art. 3f

Do celów ubiegania się o przyznanie przydziałów zgodnie z art. 3e ust. 1 lub art. 3f ust. 2 prowadzoną działalność lotniczą określa się w tonokilometrach za pomocą następującego wzoru:

tonokilometry = odległość × ładunek handlowy

gdzie:

„odległość” oznacza długość ortodromy między lotniskiem odlotu a lotniskiem przylotu powiększoną o dodatkowy stały współczynnik wynoszący 95 km, oraz

„ładunek handlowy” oznacza łączną masę przewożonych ładunków, przesyłek pocztowych i pasażerów.

Do celów obliczania ładunku handlowego:

— liczba pasażerów jest liczbą osób na pokładzie z wyłączeniem członków załogi,

— operator statków powietrznych do wyliczeń może przyjąć rzeczywistą lub standardową masę dla pasażerów i odprawionego bagażu, podaną w dokumentacji masy i arkuszu wyważenia samolotu dla odpowiednich

▼M2

lotów, lub standardową wartość wynoszącą 100 kg dla każdego pasażera i odprawionego bagażu.

Składanie sprawozdań w odniesieniu do danych dotyczących tonokilometrów do celów art. 3e i art. 3f

Każdy operator statku powietrznego w swoim wniosku przedkładanym na mocy art. 3e ust. 1 lub art. 3f ust. 2 podaje następujące informacje:

A. Dane identyfikacyjne operatora statku powietrznego, w tym:

— nazwę operatora statku powietrznego,

— administrujące państwo członkowskie,

— adres, zawierający kod pocztowy oraz kraj, a także adres kontaktowy w administrującym państwie członkowskim, jeżeli jest on inny,

— numery rejestracyjne statku powietrznego i typy statków powietrznych wykorzystywanych w okresie objętym sprawozdaniem do wykonywania działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych,

— numer certyfikatu przewoźnika lotniczego i licencji na prowadzenie działalności, na których podstawie wykonuje on jako operator statków powietrznych działania lotnicze wymienione w załączniku I, oraz organ, który wydał te dokumenty,

— adres, numer telefonu, numer faksu i adres poczty elektronicznej osoby kontaktowej, oraz

— nazwę właściciela statku powietrznego.

B. Dane dotyczące tonokilometrów:

— liczbę lotów dla pary lotnisk,

— liczbę pasażerokilometrów dla pary lotnisk,

— liczbę tonokilometrów dla pary lotnisk,

— wybraną metodę obliczania masy pasażerów i odprawionego bagażu,

— łączną liczbę tonokilometrów dla wszystkich lotów wykonanych w ciągu roku objętego sprawozdaniem, wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje on jako operator statków powietrznych.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

KRYTERIA KONTROLI OKREŚLONE W ART. 15

▼M2

CZĘŚĆ A – Weryfikacja emisji pochodzących z instalacji stacjonarnych

▼B

Zasady ogólne

1. Emisje z każdego z działań wymienionych załączniku I podlegają kontroli.
2. Proces kontroli obejmuje uwzględnienie na podstawie art. 14 ust. 3 sprawozdania oraz monitorowania w poprzednim roku. Wskazuje pewność, wiarygodność oraz dokładność systemu monitorowania oraz zgromadzonych danych oraz informacji odnoszących się do emisji, w szczególności:
   a) zgłoszone dane dotyczące emisji oraz związanych z nimi pomiarów oraz obliczeń;
   b) wybór oraz wykorzystanie współczynnika emisji;
   c) obliczenia prowadzące do określenia kryteriów emisji ogółem; oraz
   d) jeśli wykorzystywany jest pomiar, odpowiedniość wyboru oraz wykorzystanie metod pomiarowych.
3. Emisje objęte sprawozdaniem mogą jedynie być potwierdzone jeśli są wiarygodne oraz pewne dane oraz informacje pozwalają na określanie emisji z wysokim stopniem pewności. Wysoki stopień pewności zobowiązuje operatora do wskazania, że:
   a) dane objęte sprawozdaniem są pozbawione niezgodności;
   b) gromadzenie danych zostało przeprowadzone zgodnie z mającymi zastosowanie normami naukowymi; oraz
   c) odpowiednia dokumentacja instalacji jest kompletna oraz spójna.
4. Kontroler ma dostęp do wszystkich miejsc oraz informacji w odniesieniu do przedmiotu kontroli.
5. Kontroler uwzględnia fakt, czy instalacja jest zarejestrowana na podstawie wspólnotowego systemu zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego (EMAS).

Metodologia

Analiza strategiczna

6. Kontrola oparta jest na analizie strategicznej wszystkich działalności wykonywanych w instalacji. Zobowiązuje to kontrolera do dokonania przeglądu wszystkich działań oraz ich znaczenia dla emisji.

Analiza procesu

7. Kontrola przedłożonych informacji, gdzie sytuacja tego wymaga, przeprowadzana jest w miejscu położenia instalacji. Kontroler wykorzystuje kontrole na miejscu w celu ustalenia wiarygodności danych zamieszczonych w sprawozdaniach oraz informacji.

Analiza ryzyka

8. Kontroler poddaje ocenie wszystkie źródła emisji w instalacji w odniesieniu do wiarygodności danych każdego z źródła przyczyniającego się do emisji instalacji ogółem.
9. Na podstawie tej analizy, kontroler wyraźnie identyfikuje te źródła wraz z wysokim ryzykiem błędu wraz z innymi aspektami procedury monitorowania oraz sprawozdawczości, które mogą przyczyniać się do powstawania błędów w oznaczaniu emisji ogółem. Obejmuje to w szczególności wybór współczynnika emisji oraz niezbędnych obliczeń w celu ustalenia poziomu

▼B

emisji z poszczególnych źródeł. Szczególną uwagę zwraca się na źródła o wysokim ryzyku błędu oraz na wyżej wspomniane aspekty procedury monitorowania.

10. Kontroler bierze pod uwagę wszelkie skuteczne metody kontroli zastosowane przez podmioty gospodarcze w związku z minimalizowaniem stopnia niepewności.

Sprawozdanie

11. Kontroler przygotowuje sprawozdanie w sprawie procesu uwierzytelniania wskazując, czy sprawozdanie na podstawie art. 14 ust. 3 jest wystarczające. Sprawozdanie to określa wszystkie zagadnienia odpowiednie dla wykonywanej pracy. Można oświadczyć, że sprawozdanie na podstawie art. 14 ust. 3 jest wystarczające, jeśli według opinii kontrolera, całkowite emisje nie są znacząco błędnie określone.

Minimalne wymagania kompetencyjne w odniesieniu do kontrolera

12. Kontroler jest niezależny od operatorów, wykonuje swoje czynności w sposób rzetelny oraz obiektywnie profesjonalny, oraz zna:

a) przepisy niniejszej dyrektywy, jak również odpowiednie normy oraz wytyczne przyjęte przez Komisję na podstawie art. 14 ust. 1;

b) wymogi przepisów ustawowych, administracyjnych, oraz wykonawczych, odpowiednie dla kontrolowanych działań; oraz

c) sposób tworzenie informacji odnoszących się do źródła emisji w instalacji, w szczególności odnoszący się do gromadzenia, pomiaru, obliczania oraz sprawozdawczości w odniesieniu do danych.

▼M2

CZĘŚĆ B – Weryfikacja emisji pochodzących z działań lotniczych

13. Ogólne zasady i metody przedstawione w niniejszym załączniku mają zastosowanie do weryfikacji sprawozdań dotyczących emisji pochodzących z lotów, które wchodzą w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I.

W tym celu:

a) w pkt 3 odniesienie do operatora rozumie się jako odniesienie do operatora statków powietrznych, a w lit. c) tego punktu odniesienie do instalacji rozumie się jako odniesienie do statku powietrznego wykorzystywanego do wykonywania działań lotniczych objętych sprawozdaniem;

b) w pkt 5 odniesienie do instalacji rozumie się jako odniesienie do operatora statków powietrznych;

c) w pkt 6 odniesienie do działań prowadzonych w instalacji rozumie się jako odniesienie do działań lotniczych wykonywanych przez operatora statków powietrznych i objętych sprawozdaniem;

d) w pkt 7 odniesienie do miejsca położenia instalacji rozumie się jako odniesienie do miejsc wykorzystywanych przez operatora statków powietrznych do wykonywania działań lotniczych objętych sprawozdaniem;

e) w pkt 8 i 9 odniesienia do źródeł emisji w instalacji rozumie się jako odniesienie do statku powietrznego, za który odpowiedzialny jest operator statków powietrznych; oraz

f) w pkt 10 i 12 odniesienia do operatora rozumie się jako odniesienia do operatora statków powietrznych.

Dodatkowe przepisy odnoszące się do weryfikacji sprawozdań dotyczących emisji lotniczych

14. Weryfikator sprawdza w szczególności:

a) czy wszystkie loty wchodzące w zakres działań wymienionych w załączniku I zostały wzięte pod uwagę. W tym celu weryfikator korzysta z rozkładu lotów i innych danych dotyczących ruchu statków

▼M2

powietrznych operatora statku powietrznego oraz danych z Eurocontrolu, o które zwrócił się ten operator;

b) czy istnieje ogólna spójność między danymi dotyczącymi łącznego zużycia paliwa a danymi dotyczącymi ilości paliwa zakupionego lub dostarczonego w inny sposób do statku powietrznego wykonującego działanie lotnicze.

Dodatkowe przepisy odnoszące się do weryfikacji danych dotyczących tonokilometrów przekazanych do celów art. 3e i art. 3f

15. Ogólne zasady oraz metody wykorzystywane do weryfikacji sprawozdań dotyczących emisji na mocy art. 14 ust. 3, przedstawione w niniejszym załączniku, mają zastosowanie – w stosownych przypadkach – również do weryfikacji danych dotyczących tonokilometrów.

16. Weryfikator sprawdza w szczególności, czy tylko loty faktycznie wykonane i wchodzące w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, za które jest odpowiedzialny operator statków powietrznych, zostały wzięte pod uwagę we wniosku tego operatora na mocy art. 3e ust. 1. i art. 3f ust. 2. Weryfikator korzysta z danych dotyczących ruchu statków powietrznych operatora statku powietrznego oraz danych z Eurocontrolu, o które zwrócił się operator statku powietrznego. Ponadto weryfikator sprawdza, czy ładunek handlowy podany przez operatora statku powietrznego w sprawozdaniu odpowiada ilościom zapisanym w rejestrach prowadzonych przez tego operatora do celów bezpieczeństwa.